

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/316/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208758
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214208758.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: A. D., nar. XX. P. XXXX, bytom W. B. XXX/XX, B. Q., o zaplatenie 308,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 5. marca 2015, č. k. 15C/212/2014-36, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 304,14 eur s 8,25% ročným úrokom z omeškania od 5. decembra 2013 zamietol a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 524 ods. 1, § 525 ods. 1 a § 526 OZ (zákon číslo 40/1963 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom k 4. decembru 2013) a ust. § 27, § 92 ods. 7 ZoB (zákon číslo 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 26. novembru 2007) respektíve ustanovením § 92 ods. 8 citovaného zákona v znení účinnom k 4. decembru 2013 a vecne nepreukázaním aktívnej legitímácie žalobkyne domáhať sa v súdnom konaní uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni žalovanú pohľadávku Všeobecnej úverovej banky, a.s. v sume 304,14 eur s príslušenstvom, ktorá jej vznikla zo Zmluvy o vydaní a používaní nákupnej karty NAY Extra Premium číslo 34882427 z dôvodu nepreukázania platnosti a účinnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok zo 4. decembra 2013 uzatvorenej medzi Všeobecnou úverovou bankou a.s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v časti týkajúcej sa žalovanej pohľadávky, pre neunesenie dôkazného bremena preukázať najmä zaplatenie odplaty za postúpené pohľadávky, doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa Všeobecnej úverovej banky, a.s. žalovanej, ako aj samotnú postúpiteľnosť (spôsobilosť na postúpenie) takejto pohľadávky pôvodného veriteľa (a to najmä zaslanie písomnej výzvy veriteľa na splnenie záväzku dlžníkovi - žalovanému podľa ust. § 92 ods.7, resp. ods. 8 ZoB, pred postúpením jeho pohľadávky postupníkovi), považujúc takúto zmluvu v jej časti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky postupcu voči žalovanému za absolútne neplatný právny úkon, z ktorého žalobkyni nevzniklo právo vymáhať žalovanú pohľadávku. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že žalobkyňa si trovy konania uplatnila, avšak v konaní úspešná nebola, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal a žalovaná žiadne trovy nežiadala a tak nebol návrh, o ktorom by mal súd rozhodovať.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala riadne a včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, namietajúc nesprávne právne

posúdenie veci súdom prvej inštancie a nedostatočne zistený skutkový stav, keď súd prvej inštancie aj z iných obdobných prípadov vedených na Okresnom súde Dunajská Streda muselo byť zrejmé, že došlo k účinnému postúpeniu pohľadávok na žalobkyňu z predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok s tým, že ak uvedená skutočnosť nebola súdu dostačujúca, mohol ju vyzvať na preukázanie účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, z ktorého dôvodu (pre neexistenciu námietok neplatnosti a neúčinnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo strany žalovaného) postup súdu prvej inštancie hodnotí (poukazujúc na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2011, spisovej značky 26Cob 51/2011) ako neprimeraný. Nepredloženie dôkazu o účinnosti zmluvy považuje za odstrániteľný nedostatok podmienok konania v zmysle ust. § 104 ods. 2 O.s.p., kedy súd mal urobiť vhodné opatrenia na jej odstránenie, ale nemal vyhlásiť rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Podľa jej názoru bolo potrebné postupovať v zmysle ust. § 43 ods. 1 O.s.p. a vyzvať ju na preukázanie sporných skutočností, medzi ktoré zahrnula aj preukázanie skutočností predpokladaných ustanovením § 92 ods. 8 ZoB. Z nepredloženia dôkazov o skutočnostiach tvrdených v žalobe potom vinila súd prvej inštancie, ktorý počas konania neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie. Na obhajobu svojej aktívnej legitímácie v tomto konaní uviedla, že z ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že by podmienky tam uvedené podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Súdu prvej inštancie vytkla nedostatočnosť zdôvodnenia jeho záveru o zhoršení postavenia žalovaného postúpením pohľadávky, poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2014, spisovej značky 19C 34/2012, ktorý v obdobnej veci došiel k opačnému záveru. Doložila list Všeobecnej úverovej banky a.s. z 2. januára 2014 adresovaný žalovanému, oznamujúci mu postúpenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 34882427 zo 4. marca 2010 žalobkyňi a podací hárok Slovenskej pošty a.s. č. EPH001686848.

3. Žalovaná odvolanie nepodala a ani sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrila.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), účinného od 1. júla 2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku ako aj odvolanie proti dopĺňaciemu rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal obe napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

7. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto priznať úspech odvolateľke.

8. Predovšetkým totiž niet dôvodu nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvej inštancie (pojatou ním do odôvodnenia napadnutého rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia, teda najmä záver o tom, že žalobou v prejednávanej veci nebol vôbec dôvod zaoberať sa vecne ako z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie žalobkyne domáhať sa splnenia žalovanej pohľadávky) a pre správnosť a i výstižnosť takýchto dôvodov by na ne zo strany odvolacieho súdu postačovalo odkázať. Len pre úplnosť a

nevyhnutnosť vyporiadania sa aj s námietkami odvolateľky (žalobkyne) z jej odvolania sa potom odvolaciemu súdu žiada ešte uviesť nasledovné:

9. Predmetom odvolacieho konania je vzhľadom na odvolacie námietky žalobkyne preskúmanie postupu súdu prvej inštancie z pohľadu dostatočnosti zistenia skutkového stavu veci v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej a správnosti jej právneho posúdenia veci a samotného rozhodnutia.

10. Žalobkyňa sa v tomto konaní domáhala zaplatenia žalovanej finančnej pohľadávky ako postupník pôvodného veriteľa, Všeobecnej úverovej banky a.s. (teda licencovaného subjektu oprávneného podľa ZoB poskytovať spotrebiteľské úvery) zo zmluvy, ktorú táto uzatvorila so žalovanou, preto bolo potrebné, aby v prvom rade preukázala svoju aktívnu legitímáciu na podanie takejto žaloby, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa (postupcu). Zo súdneho spisu odvolací súd zistil, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložila len fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo 4. decembra 2014 uzatvorenú medzi Všeobecnou úverovou bankou a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom, s prílohou identifikujúcou pohľadávku postupcu voči žalovanému vo výške 444,78 eur (z ktorých si žalobkyňa uplatnila len 308,14 eur), z ktorej ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vyplývalo, že veriteľom pohľadávok uvedených v Zozname pohľadávok (teda aj pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania) zostáva až do dňa účinnosti predmetnej zmluvy postupca (čl. 3.5 zmluvy). Ako deň nadobudnutia účinnosti tejto zmluvy bol zmluvnými stranami dohodnutý deň, keď bola uhradená celá kúpna cena a to jej pripísaním na účet postupcu. Iné dôkazy na preukázanie nadobudnutia v žalobe uplatnených práv žalobkyňa nepredložila. Súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na termín 5. marca 2015, na ktoré predvolal žalobkyňu aj žalovaného. Oboch s poučením aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., že dôkazy preukazujúce ich skutkové tvrdenia musia predložiť alebo označiť skôr, ako predseda senátu vo veci vyhlási rozhodnutie, nakoľko na dôkazy predložené alebo značené neskôr sa neprihliada. Žalobkyňa predmetné predvolanie na pojednávanie s poučením prevzala 16. februára 2015. Na nariadené pojednávanie sa žalobkyňa ani jej splnomocnená zástupkyňa nedostavili s tým, že svojim podaním z 23. februára 2015 ospravedlnila splnomocnená zástupkyňa svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a požiadala súd, aby rozhodol o žalobe na základe predložených dôkazov bez osobnej účasti sporných strán (§ 115a O.s.p.).

11. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že navrhovanie dôkazov malo priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť mohol účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prinášalo so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Preto nedôvodnou bola odvolacia námietka žalobkyne, ktorou namietala nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý po zistení, že nepredložila dôkaz o svojom skutkovom tvrdení - platnom a účinnom nadobudnutí v žalobe uplatnených práv ju nevyzval na preukázanie účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na vyššie uvedené, nepredloženie dôkazu o účinnosti zmluvy nebolo možné považovať ani za žalobkyňou namietaný odstrániteľný nedostatok podmienok konania v zmysle ust. § 104 ods. 2 O.s.p. ani za nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť podania s nutnosťou jeho doplnenia alebo opravy postupom podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p. (ako to taktiež namietala žalobkyňa). Nepredloženie dôkazu o skutkovom tvrdení účastníka konania totiž nebolo a nie je nedostatkom podmienok konania a

nespôsobuje nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť podania obsahujúceho takéto dôkazom nepodložené tvrdenie.

12. Pokiaľ žalobkyňa spolu s odvolaním zaslala odvolaciemu súdu oznámenie o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom (bez hodnoverného dokladu o doručení predmetného oznámenia žalovanému) ako dôkaz o postúpení spornej pohľadávky, odvolací súd dokazovanie takýmito listinami nevykonal, nakoľko podľa § 205a O.s.p. účinného v čase podania odvolania skutočností alebo dôkazov, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, a d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, čo nebol prípad tejto veci. Okrem toho, z týchto dôkazov predložených žalobkyňou v odvolacom konaní, bez predloženia dôkazu o reálnom doručení takéhoto oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému nebolo možné vyvodiť záver o pravdivosti skutkových tvrdení žalobkyne o jej aktívnej legitímácii v tomto konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe (R119/2003) len relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky totiž bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postupovanej pohľadávky.

13. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon pripúšťa skutočností alebo dôkazov v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v sporovom prvostupňovom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Účastník zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočností, ktoré mohol uplatniť, ale neurobil tak v základnom konaní pred súdom prvého stupňa. Tieto dôkazy a skutočností nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd. Tento prístup je základom neúplného apelačného systému, ktorý nahradil v sporovom konaní predošlý úplný apelačný systém, v ktorom sa bez obmedzenia pripúšťali tzv. nóva. V sporovom konaní sa považuje súd prvého stupňa za súd, ktorý zisťuje skutkový stav. Tento súd vedie účastníkov k tomu, aby sa pred ním vykonali všetky navrhnuté dôkazy potrebné na preukázanie sporných, právne závažných a významných skutkových tvrdení. V konečnom dôsledku súd prvého stupňa upozorňuje účastníkov podľa § 120 ods. 4, čo má dôsledky pre uplatnenie zásad neúplného apelačného systému. Dôkazy a skutočností, ktoré môžu byť odvolacími dôvodmi aj keď neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú charakteristické tým, že sa považujú za výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie v konaní pred súdom prvého stupňa.

14. Potom, čo nastali účinky tzv. koncentrácie konania, nemôžu účastníci (ak nejde o výnimky stanovené zákonom) uvádzať také rozhodné skutočností o veci samej, ohľadom ktorých majú povinnosť tvrdenia, a nemôžu označovať také dôkazy, ktorými plnia svoju dôkaznú povinnosť; účinky tzv. koncentrácie konania však nebránia účastníkom napríklad popierať správnosť tvrdenia protistrany o skutočnostiach významných pre rozhodnutie vo veci samej alebo sa vyjadrovať k dôkazom označeným druhou stranou sporu.

15. Záverom je potrebné uviesť, že správnym bol aj záver súdu prvého stupňa o tom, že Všeobecná úverová banka a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobkyňi len po tom, ak bola žalovaná napriek jej písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to aj bez súhlasu žalovaného (ust. § 92 ods. 8 ZoB v znení účinnom ku dňu 4. decembra 2013). V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli (prípadne z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo), bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný súd v konaní ex offo aj bez námietky prihliadnuť. Pokiaľ ustálená súdna prax (R 4/2008) už v minulosti ustálila, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 OZ (ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom) je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 OZ), tak takýto záver platí o to viac, ak postúpenie pohľadávky odporuje zákonu na dodržiavanie ktorého sa zmluvné strany dôvodne pri uzatváraní zmluvy o peňažnom záväzku spoliehali.

16. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo veci samej i v časti trov konania (§ 387 ods. 1 CSP), keď tento síce o trovách konania nerozhodol správne v súlade s

ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., avšak pre nedostatok odvolania žalovanej nebolo možné rozhodnutie v tejto časti v neprospech žalobkyne zmeniť.

17. Žalovaná má voči žalobkyni podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neexistujú žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie (vyšší súdny úradník) uznesením a to po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).